

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Posl.br. 60 Pn-213/16-11

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
PLANINIĆ I PARTNERI, j.t.d.

19 -07- 2016

PRIMLJENO

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marku Rusu, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja PROTAGORA- UDRUGA ZA ZAŠTITU PRAVA IRELIGIOZNIH OSOBA I PROMICANJE IRELIGIOZNOG POIMANJA SVIJETA, Zagreb, B. Adžije 22/2, OIB 12758248829, zastupan po punomoćnici Gorani Grubišić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Udruge «U ime obitelji», Zagreb, Ulica kralja Zvonimira 17, OIB 27741674988, zastupan po punomoćniku Krešimiru Planiniću, odvjetniku u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 23. svibnja 2016. godine u prisutnosti zz tužitelja i punomoćnika stranaka, dana 19. srpnja 2016. godine

presudio je:

I Odbija se tužbeni zahtjev u ovoj pravnoj stvari koji glasi:

«I Nalaže se tuženiku, UDRUGA "U IME OBITELJI", Zagreb, Ulica kralja Zvonimira 17, 018: 27741674988 isplatiti tužitelju PROTAGORA - UDRUGA ZA ZAŠTITU PRAVA IRELIGIOZNIH OSOBA I PROMICANJE IRELIGIOZNOG POIMANJA SVIJETA, Zagreb, B. Adžije 22/2, 018: 12758248829 iznos od 10.000,01 kn s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 25. siječnja 2016. godine pa do isplate u cijelosti prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, sve u roku od 15 dana.

Nalaže se tuženiku, UDRUGA "U IME OBITELJI", Zagreb, Ulica kralja Zvonimira 17, 018: 27741674988 naknaditi tužitelju PROTAGORA - UDRUGA ZA ZAŠTITU PRAVA IRELIGIOZNIH OSOBA I PROMICANJE IRELIGIOZNOG POIMANJA SVIJETA, Zagreb, B. Adžije 22/2, 018: 12758248829 troškove postupka zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja pa do isplate u cijelosti prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračuna toj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka, sve u roku od 15 dana.. »,

kao neosnovan.

II Nalaže se tužitelju nadoknaditi tuženiku trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 5.200,00 kuna, sa zateznim kamatom tekućima od 15. srpnja 2016. godine pa do isplate, po

prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3% poena, koju stopu utvrđuje HNB, sve u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova ovog parničnog postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je dana 10.12.2015. tuženik je kao nakladnik internetskog izdanja narod.hr na web stranici <http://narod.hr/hrvatska/udruga-protagora-i-hrt-lazno-optuzili-crkvu-i-grad-dakovo> objavio članak pod naslovom "Udruga Protagora i HRT lažno optužili Crkvu i grad Đakovo". Navedeni članak je objavljen kao nepotpisani komentar koji očito održava stav uredništva portala.

Navedeni članak već u naslovu sadrži posve neistinitu informaciju kako su udruga Protagora i HRT lažno optužili Crkvu i grad Đakovo, što proizlazi iz samog teksta spornog članka. Naime, u tekstu se nedvosmisleno navodi kako je " ... Pravobraniteljica za djecu Ivana Milas Klarić ocijenila je u četvrtak kako je odluka Grada Đakova da besplatnim ulaznicama za klizanje nagradi djecu koja redovito pohađaju katoličke mise diskriminatorno postupanje ... ". Sukladno priopćenju pravobraniteljice za djecu, pravobraniteljica smatra neprihvatljivim da grad, kao jedinica lokalne samouprave, čija zadaća jest skrbiti o interesima sve djece na svome području, razlikuje djecu po vjerskoj pripadnosti i sudjelovanju u određenim vjerskim aktivnostima te ih zbog takvog sudjelovanja nagrađuje besplatnim ulaznicama za klizanje ili kakvom drugom nagradom. Također smatra da takva praksa predstavlja diskriminaciju po osnovi vjere i uvjerenja, i to i djece koja ne prakticiraju katoličke vjerske običaje, i djece drugih vjeroispovijesti, i djece koja nisu vjernici. Štoviše, pravobraniteljica za djecu Ivana Milas Klarić je već 8. i 9. prosinca 2015. godine (dakle, prije objave spornog članka) javno, putem nekoliko medija (T-portal, Novi list, HTV i NI), upozorila da bi takvo postupanje bilo diskriminatorno, a njezino priopćenje za medije je dostupno javnosti od dana 10. prosinca 2015. godine (dakle, od dana objave spornog članka) na web stranicama ureda pravobraniteljice za djecu.

Dakle, posve je jasno da je pravobraniteljica za djecu nedvosmisleno ocijenila postupanje grada Đakova diskriminatornim, upravo na način na koji je ukazao tužitelj u svojem dopisu za kojeg tuženik u spornom članku tvrdi da sadrži lažne optužbe. Objavom netočne informacije da je tužitelj lažno optužio grad Đakovo za diskriminaciju, tužitelju je povrijeđeno pravo osobnosti. Naime, tužitelj je dana 07. prosinca 2015. godine uputio dopis pučkoj pravobraniteljici, kojeg je ova prosljedila pravobraniteljici za djecu, u kojem upozorava kako grad Đakovo djecu časti besplatnim klizanjem, ali pod uvjetom da budu redoviti na zornicama, ranjutarnjim misama koje se u katedrali u Đakovu održavaju ususret Božiću. U svojem dopisu tužitelj ovakvu praksu označava kao diskriminatornu. Osim što ovakvu argumentaciju tužitelja prihvaća i pravobraniteljica za djecu, važno je i da je ovaj slučaj izazvao veliki interes medija, od kojih niti jedan nije došao do zaključka da se radi o nekakvim lažnim optužbama. Tužitelj primjera radi dostavlja samo članke objavljene u utjecajnijim medijima.

Iznošenjem netočne informacije kako su udruga Protagora i HRT lažno optužili Crkvu i grad

Đakovo, tužitelj je potpuno neosnovano u javnosti prikazan kao udruga koja podnosi lažne prijave nadležnim tijelima Republike Hrvatske. Ovdje svakako valja napomenuti da bi za optužbe da netko podnosi "lažne" prijave trebalo ispitati i motive onoga tko prijavljuje određeni slučaj. Naime, svatko je ovlašten podnijeti prijavu, kako u ovom tako i u ostalim sličnim slučajevima, a u konačnici će ocjenu o osnovanosti prijave donijeti nadležno tijelo, što je u ovom slučaju pravobraniteljica za djecu i učinila, te je ocijenila kako se uistinu radi o diskriminaciji. Također valja naglasiti kako je tužitelj udruga koja se zalaže za postizanje potpune ravnopravnosti građana bez obzira na religioznu pripadnost, a prema načelu potpune snošljivosti među ljudima različitih poimanja svijeta isključivo mirnim putem, podizanjem svijesti građana kroz javno djelovanje udruge. Ovakvim neosnovanim dovodenjem tužitelja u vezu s navodnim lažnim prijavljivanjem navodno nepostojećeg diskriminatornog postupanja grada Đakova (ne i Crkve, kako to netočno u spornom članku navodi tuženik), tužitelju je povrijeđeno pravo na ugled i dobar glas, te se isti zbog objave netočne informacije zatekao u neugodnoj situaciji gdje je pred svojim članovima i podupirateljima morao opravdavati i demantirati ovakvu zlonamjernu i neistinitu informaciju. Očito zlonamjerno postupanje tuženika s ciljem da se tužitelju povredom ugleda povrijedi pravo osobnosti razvidno je posebice iz činjenice što je tuženiku prethodno bio stav pravobraniteljice za djecu koji je posve suprotan onome što tvrdi tuženik, posebno u opremi spornog članka.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je punomoćnik tužitelja, kao reakciju na objavu netočne informacije koja je dana 10.12.2015. godine objavljena na portal u narod.hr, dana 11.01.2016.godine uputio Tuženiku i glavnom uredniku portala narod.hr dopis u kojem je zatražio ispravak netočne informacije da su udruga Protagora i HRT lažno optužili Crkvu i grad Đakovo. Tuženik je dana 21. siječnja 2016. godine kao nakladnik internetskog portala www.narod.hr poslao Tužitelju dopis kojim ga upozorava na činjenicu da zaprimljeni zahtjev za ispravkom objavljene neistinite informacije ne udovoljava zakonskim pretpostavkama za objavu istoga sukladno primjenjivim odredbama glave IV Zakona o medijima uz detaljnu uputu Tužitelju da u ispravljenom zahtjevu za ispravak, točno naznači dio teksta u odnosu na koji zahtjeva ispravak sa naznakom početka i kraja tog dijela teksta. te da taj dio jasno odvoji od uvodnog i završnog dijela dopisa koji se ne objavljuje. kao i da u dijelu teksta za koji zahtjeva objavu izostavi dio teksta koji predstavlja komentar objavljenog članka. Tuženik, ističe kako je tužbeni zahtjev tužitelja u potpunosti činjenično i pravno neosnovan. Tuženik prije svega navodi kako su navodi tužitelja : " ... Očito zlonamjerno postupanje tuženika s ciljem da se tužitelju povredom ugleda povrijedi pravo osobnosti razvidno je posebice iz činjenice što je tuženiku prethodno bio stav pravobraniteljice za djecu koji je posve suprotan onome što tvrdi tuženik, posebno u opremi spornog članka ... " u potpunosti netočni i nejasni. Naime, spornim člankom tuženik je prenio informaciju za koju je opravdano smatrao da je točna, objavljenu u informativnoj emisiji RTL televizije RTL Danas, 9. prosinca 2015. godine a kojom je objavljena vijest kako je pravobraniteljica za djecu " nakon što se detaljnije upozнала sa situacijom" izjavila da u postupanju gradskih vlasti grada Đakova "nema diskriminacije". Tek se naknadno ustanovilo da je isto posve suprotno njezinim iznesenim stajalištima. Uz tu vijest emitirana je - bez tona - jedna od starih snimki davno snimljenog razgovora s pravobraniteljicom, s namjerom da se stvori lažni dojam kako je pravobraniteljica to izjavila. U svom priopćenju, kao reakciju na prethodno navedenu emisiju RTL-a čiju je vijest tuženik prenio vjerujući u njezinu vjerodostojnost, pravobraniteljica za djecu je izdala priopćenje koje je objavljeno 10. prosinca 2015. godine, znači u vrijeme kada je sporni članak tuženika već bio objavljen, u kojem potvrđuje gore navedeno i koje prilažemo kao dokaz. S obzirom da je tuženik prenio vijest koja je bila objavljena u informativnoj emisiji RTL televizije RTL Danas, isti nije imao razloga posumnjati da su u njoj neistinite informacije, te

u skladu s odredbom čl. 21. st. 4. Zakona o medijima ne odgovara za štetu jer je informacija kojom je šteta učinjena utemeljena na činjenicama za koje je on kao autor imao osnovani razlog povjerovati da su točne, da u danom trenutku još nije mogao provjeriti da je izneseno neistina, da je postojao interes javnosti za objavu te informacije te da je Tuženik postupao u dobroj vjeri. U odnosu na navode tužitelja kako tuženik nije postupio po zahtjevu tužitelja za ispravak netočne informacije od 28.12.2015.g. (dalje u tekstu: Zahtjev) tuženik ističe kako predmetni zahtjev tužitelja nije udovoljavao zakonskim pretpostavkama za objavu istoga sukladno primjenjivim odredbama članaka 40. - 42. Zakona o medijima. S obzirom na činjenicu da se Zahtjev za ispravak ne zasniva isključivo na podacima kojima se pobijaju navodi izneseni u objavljenom spornoj informaciji nego su u njemu navedene i druge činjenice koje sadržavaju druge podatke i kritiku određenih osoba, ne postoji dužnost glavnog urednika da objavi takav ispravak jer takvi navodi predstavljaju navode čija bi objava mogla dovesti do eventualne odgovornosti nakladnika za štetu, slijedom čega glavni urednik portala, pozivom na odredbu čl. 42 st. 4. alineja 3. Zakona o medijima, nije dužan objaviti tekst ispravka. U skladu s člankom 42. st. 5. Zakona o medijima, tuženik je dana 21.01.2016.godine tužitelju poslao dopis u kojem je naznačio da po predmetnom zahtjevu ne može postupiti te mu je dana jasna i detaljna uputa da ispravi zahtjev na način da točno naznači dio teksta u odnosu na koji zahtjeva ispravak sa naznakom početka i kraja tog dijela teksta, te da taj dio jasno odvoji od uvodnog i završnog dijela dopisa koji se ne objavljuje, kao i da u dijelu teksta za koji zahtjeva objavu, izostavi dio teksta koji predstavlja komentar objavljenog članka. Nadalje, Zakon o medijima poznaje dva oblika naknade nematerijalne štete i to isplatom naknade prema općim propisima obveznog prava (čl. 21.-23. ZM) i naknadu štete objavljivanjem ispravaka i odgovora (čl. 40.-55. ZM). Naknada štete isplatom u novcu sukladno općim propisima dolazi u obzir ukoliko objava ispravka ili isprike ne bi predstavljala dovoljnu naknadu odnosno ne bi bila odgovarajuća pretrpljenoj šteti nastaloj objavom informacije. Tužitelj ističe kako je smisao propisivanja traženja ispravka ili isprike, kao procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za naknadu, u tome da se najprije pretrpljena šteta pokuša otkloniti objavom ispravka ili isprike- dakle da to predstavlja odgovarajuću naknadu pretrpljenoj nematerijalnoj šteti. Tek ukoliko objava ispravka ili isprike ne bi predstavljala dovoljnu naknadu odnosno ne bi bila odgovarajuća pretrpljenoj šteti nastaloj objavom informacije podnositelj može zatražiti naknadu štete isplatom u novcu sukladno općim propisima. Nadalje, osim na čl. 41. st. 1. Zakona o medijima, kojim se određuje sadržaj i način objave ispravka, tužitelj u svojoj tužbi za naknadu neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti, ne navodi niti jednu zakonsku odredbu na kojoj temelji svoje pravo na podnošenje ove tužbe. U svezi s prethodno navedenim, tuženik ističe kako ne postoji pravni temelj tužitelja za novčanom naknadom neimovinske štete radi povrede prava osobnosti tužitelja. U skladu s tim, a uzimajući u obzir da je tužitelj udruga koja ima nekolicinu članova, za zaključiti je da bi se objavom ispravka nadoknadila tužitelju nematerijalna šteta zbog povrede prava osobnosti nastala objavom spornog članka te da ne postoji opravdani interes za ostvarivanje naknade isplatom u novcu i to u iznosu od preko 10.000,00 kuna. Nadalje, tuženik osim što osporava u cijelosti osnovanost tužbenog zahtjeva, isti osporava i visinu istoga. Navedena novčana naknada je određena paušalno, bez navođenja kriterija na temelju kojih je određena. Upravo zbog činjenice da tužitelj u tužbi ne navodi na temelju čega je isti odredio navedeni iznos, tuženik se na isto ne može detaljnije očitovati, ali svakako prigovara visini iste i smatra daje ista određena pretjerano visoko.

Temeljem svega iznesenog, tuženik smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja glede osnove i visine potraživanja u cijelosti neosnovan te predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, uz naknadu troška tuženiku.

Tijekom dokaznog postupka, a radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je izveo slijedeće dokaze: uvid u ispis članak "Udruga Protogora i HRT lažno optužili Crkvu i grad Đakovo", ispis registra udruga za tuženika, ispis impressuma portala.hr, ispis priopćenja za medije pravobraniteljice za djecu na web adresi, ispis članka T-Portala -besplatno klizanje za katolike u Đakovu, evo što kaže gradonačelnik od dana 08.12.2015., ispis članka portala indeks.hr Protogora Grad Đaklovo klizanjem časti samo djecu Katolika, to je diskriminacija i kršenje Ustava od dana 08.12.2015., ispis članka Večernjeg lista "Besplatno klizanje za redovite na misama vjerska je diskriminacija od dana 08.12.2015., ispis članka Večernjeg lista Pravobraniteljica: odluka Đakovo o dječjem klizanju diskriminatorna po osnovi vjere od dana 10.12.2015., ispis članka Glasa Slavonije Pravobraniteljica besplatno klizanje ocijenila diskriminacijom, Vinković poručio da neće odustati od dana 10.12.2015., ispis članka Novog lista Skandal u Đakovu: Besplatno klizanje samo djeci koja su redovita na misi od dana 09.12.2015., dopis od 28.12.2015. s povratnicom, dopis upućen glavnom uredniku od dana 28.12.2015. s povratnicom, dopis od 11.01.2016. s potvrdom primitka, dopis glavnom uredniku od 11.01.2016. s potvrdom pritimitaka, dopis tuženika od 21.01.2016., ispis članka Udruga Protogora i HRT lažno optužili Crkvu i grad Đakovo, ispis sa stranice <http://www.audience.com.hr/>, priopćenje za medije: odluka Grada Đakova jest diskriminatorna, e-mail s tablicom gdje je naveden ukupan broj posjeta članka, te je saslušan svjedok Alan-Stjepko Sorić.

Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale daljnjih dokaznih prijedloga, sukladno čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine » br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13, dalje: ZPP).

Ocjenjujući izvedene dokaze sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi, s time da je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima, te odredbama zakona. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema savjesnoj i brižljivoj ocjeni svaki dokaz zasebno te sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi članka 8. ZPP-a, sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev nije osnovan.

U ovom postupku tužitelj potražuje novčanu naknadu neimovinske štete, u bitnome navodeći da je u spornom članku tužitelj naveden da je lažno (sa HRT-om) optužio Crkvu i Grad Đakovo za zbog nagrađivanja djece koja dolaze na rane mise klizanjem, a da je pravobraniteljica za djecu 08. i 09. prosinca 2015. godine (prije objave članka) upozorila da bi takvo postupanje Grada Đakova bilo diskriminatorno (prilikom čega se tužitelj poziva i na ispis priopćenja pravobraniteljice), a da je cijeli događaj izazvao pažnju medija od kojih niti jedan nije naveo da se radi o lažnim optužbama.

Međutim, tuženik je tijekom postupka naveo da je informaciju smatrao točnom, jer je objavljena u sklopu RTL emisije, 09. prosinca 2015. godine, a tek se naknadno ustanovilo da je navod pravobraniteljice u emisiji suprotan njezinim stavovima.

Kao svjedok saslušan je Alan-Stjepko Sorić, na ročištu dana 23. svibnja 2016. godine (list 67) koji je naveo da je član upravnog odbora tužitelja, a i autor je prijave prema pravobraniteljici, i navodi da su priču objavili svi mediji, nakon čega se počelo javljati dosta građana kao i simpatizeri tužitelja, uz pritužbu da su neosnovano podnijeli prijavu, a vodeći se

prema tekstu što su ga pročitali u medijima. Kad navodi medije misli pri tom na tuženika jer je jedino on objavio tu informaciju.

Što se tiče kolegice iz Osijeka koja je sudjelovala u tv emisiji sa gradonačelnikom iz Đakova navodi da je bila dosta obeshrabljena zbog navedenog no svjedok ju je uspio razuvjeriti odnosno ohrabriti prije nastupa na televiziji. Na upit pun. tužitelja zašto je odlučio potražiti pravnu zaštitu na sudu svjedok navodi da je to posljedica razgovora na upravnom odboru, a nakon što je tuženik odbio ispraviti netočnu informaciju koja je i danas dostupna na njegovom portalu.

Na upit da li svjedok može konkretizirati štetu udrugu koja je pretrpjela zbog spornog članka, svjedok prvobitno odgovara da bi to bila ova parnica; na upit da li je bilo odljeva članova ili utjecala na donacije, svjedok odgovara da ne odnosno da uvijek dolazi do priljeva i odljeva članova, a konkretna šteta bi bila zapravo sumnja na djelovanje udruge od strane građana od kojih su dobili veliki broj upita za sporni članak.

Iskaz svjedoka Sorića sud je cijenio kao istinit (u manjem dijelu), a pretežno subjektivan.

Tuženik je prigovorio dijelu iskazu svjedoka da su tuženici jedini mediji koji su objavili informaciju, budući da je tuženik informaciju prenio sa RTL televizije koji prigovor sud prihvaća kao osnovan.

U odnosu na ovako izvedene dokaze, valja reći slijedeće: nije sporno da je tuženik objavio informaciju i članak zbog kojeg se vodi ovaj postupak, kao niti činjenica da je tuženik objavio tu informaciju prema prezentiranim podacima sa RTL-televizije (l. 50). Međutim, u smislu odredbe čl. 21. st. 4. Zakona o medijima tuženik ne odgovara za štetu jer je informacija kojom je ista učinjena utemeljena na činjenicama za koje je autor imao osnovani razlog povjerovati da su točne, odnosno nije mogao provjeriti neistinitost iznesenog a postojao je i interes javnosti. U konkretnom slučaju upravo je tuženik, po ocjeni suda, imajući u vidu prethodno navedeno, objavio spornu informaciju u dobroj vjeri prema podacima koje je prezentirala aktivna i poznata televizija (RTL), čime su se ispunili uvjeti za primjenu navedene zakonske odredbe.

Valja i dodati, što se tiče same visine štete, ona je određena po punomoćniku tužitelja kako je iskazao svjedok Sorić, a konkretizirano po upravo njegovom iskazu, to bi bila ova parnica, odnosno sumnja u djelovanje samog tužitelja kao udruge. Sud, međutim, smatra da tužitelj nije sa uspjehom dokazao visinu štete, s obzirom da eventualna sumnja na djelovanje udruge od strane građana uopće nije konkretizirana odnosno nije dokazano postojanje njenog opsega ili sadržaja, niti sama parnica kao takva može biti šteta kako to navodi svjedok (s obzirom da je to slobodna dispozicija tužitelja). Osim toga, sud prihvaća argumentaciju tuženika kao valjanu da podaci tužitelja (u podnesku) vezani za posjećenost web portala nikako ne mogu biti dovoljan temelj za određivanje naknade štete, a tužitelj nije ničim tijekom postupka dokazao na koji način je - i da li je uopće - imao posljedice zbog objavljenog članka koje bi predstavljale štetu u pravnom smislu, prilikom čega je sud imao u vidu da je upravo na tužitelju teret dokazivanja u parničnom postupku (čl. 219. ZPP-a).

Stoga, po ocjeni ovog suda, nema mjesta niti naknadi štete kako to tvrdi tužitelj s obzirom da za to nisu ispunjeni uvjeti imajući u vidu odredbe čl. 21 i 22 Zakona o medijima, a u vezi sa čl. 1100. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/05, 41/08 - dalje: ZOO) i

223 ZPP-a, niti je utvrđeno da bi postojali razlozi za objavu ispravka neistinite informacije s obzirom na to da tužitelj nije s uspjehom dokazao da bi postupio sukladno odredbi glave IV Zakona o medijima vezano za točnu naznaku dijela teksta zahtijevanog ispravka, imajući pri tome u vidu da je na tužitelju u ovom postupku teret dokazivanja koji nije sa uspjehom dokazao da bi postojali uvjeti za naknadu štete, odnosno da bi tuženik postupio suprotno odredbi čl. 21. st. 4. toč. 3 Zakona o medijima.

Što se tiče troška parničnog postupka, tuženiku je, sukladno odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a i Tarifi nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika («Narodne novine» 141/12) - dalje OT, odmjeren sljedeći trošak i to za: sastav odgovora na tužbu u iznosu od 100 bodova Tbr 7/1, sastav podnesaka od 19. travnja 2016 po 100 bodova Tbr 8/1, pristupa na ročišta 04. travnja 2016. godine i 23. svibnja 2016. godine, svaki od po 100 bodova Tbr 9/1, te sudska pristojba za odgovor na tužbu u iznosu od 200,00 kn, što uz vrijednost boda od 10,00 kuna i pripadajući PDV-t 25% iznosi ukupno 5.200,00 kuna. Tuženiku su u smislu odredbe čl. 29 ZOO-a dosuđene i zatezne kamate na dosuđeno trošak parničnog postupka, tekuće od dana ove odluke.

Tužitelj je izgubio ovu parnicu pa nema pravo na trošak ovog parničnog postupka (čl. 152 ZPP-a).

U Zagrebu, dana 19. srpnja 2016. godine

SUDAC:
Marko Rus, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste, a o žalbi odlučuje Županijski sud. Žalba se podnosi ovom sudu, u pet primjeraka.

DNA

1. punomoćniku tužitelja uz nalog za plaćanje sudske pristojbe na presudu u iznosu od - 400,00 kuna
2. punomoćniku tuženika

Za točnost otpravka - ovlaštteni službenik:
Željka Bulka